

ח'ינו רמז מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" - חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם ב' טֵבֵת (ח' חנוכה)

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ:

הַזֵּה לָא לְסוֹן רַבְנוּ זְכוֹנוּ לְבִרְכָה

אָמְרוּ לֵה אֵית לָן בִּירָא בְּדַבְרָא, עֵילִי לְמַתָּא. אֵיתִי
פְּאָרִי, שְׂדָא לְהוּ. אָמַר לְהוּ, אֶפְשָׁלִי לִי חֲבִלִי
דְּפְאָרִי, וְאַעֲיִלָּה. אָמְרוּ לֵה, וּמִי אֵיפָא דְמַפְשָׁל חֲבִלִי מִפְּאָרִי.
אָמַר לְהוּ, וּמִי אֵיפָא דְמִיתִי בִּירָא מְדַבְרָא לְמַתָּא:

רַס"י: דְּפְאָרִי. סְבִין. עֲשׂוּ לִי חֲבֵל מִסְבִּין, וְאִם אֵין אַתֶּם עוֹשִׂים שְׂאֵלְתִי, אַף אָנִי לֹא
אֶעֱשֶׂה שְׂאֵלְתְּכֶם:

א צְדָקָה היא בחינות הגלגלים, כמאמר חכמינו, זכרונם
לְבִרְכָה (שֶׁבֶת קנא): כִּי בְּגִלְל הַדְּבָר הַזֶּה, גִּלְגַּל הוּא
הַחוּזָר בְּעוֹלָם. וּבְשִׁבִיל זֶה יֵשׁ בָּהּ שֵׁשׁ בְּרָכוֹת וְאַחַת-עֶשְׂרֵה
בְּרָכוֹת, (כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה, בְּבָבֵא בִּתְרָא ט: 'הַנּוֹתֵן פְּרוּטָה לְעַנִּי
מִתְבָּרֵךְ בְּשֵׁשׁ בְּרָכוֹת, וְהַמְּפִיסוֹ בְּדַבְרִים מִתְבָּרֵךְ בְּאַחַת-עֶשְׂרֵה בְּרָכוֹת), כְּנֶגֶד
שִׁבְעָה כּוֹכְבֵי לְקֵת, וּכְנֶגֶד שְׁנַיִם-עֶשְׂרֵה מִזְלוֹת. כִּי הַצְּדָקָה מִנְהַגַּת
כָּל גִּלְגָּלֵי הַרְקִיעַ, בְּבַחֲינוֹת (מִשְׁלֵי ל'): "דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר בַּשָּׁמַיִם". נֶשֶׁר
דָּא רַחֲמֵי (זֶהר יתרו פ:), הֵינּוּ צְדָקָה (בְּבֵא-בִּתְרָא י, זֶהר נְשֵׂא קמ"ח): וְזֶה
שֶׁאָמַר שְׁמוּאֵל (בְּרָכוֹת נ"ח:) נְהִירִין לִי שְׁבִילִין דְּרְקִיעַ כְּשִׁבִילִין
דְּנְהַרְדְּעֵי, הֵינּוּ כְּשִׁבִילִין דְּנְהוּרֵי דְעָה, בְּבַחֲינוֹת צְדָקָה רַחֲמֵי, וְעַקֵּר
הַרְחָמִים עַל-יְדֵי הַדְּעַת (עֵיין לְקַמֵּן ס"י ג"ו ק"ה קי"ט):

ב וּמָה שְׁחָסַר מִהַבְּרָכוֹת, הֵלֵא הִיָּה צָרִיךְ לְהִיֹּת שִׁבְעָה בְּרָכוֹת,
וּשְׁתֵּי-עֶשְׂרֵה בְּרָכוֹת. וּלְפִי הַגְּמָרָא, מִהַנּוֹתֵן וְהַמְּפִיס

אֵין כָּאֵן רַק שְׁבַע-עֲשָׂרָה בְּרָכוֹת.

דַּע שֶׁעֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַגְּלָגָלִים, שְׁלֵמוֹת הַצְּדָקָה, אֵינוֹ אֶלָּא בְּשַׁבָּת. וְזֶה (תַּעֲנִית ח:): 'שֶׁמֶשׁ בְּשַׁבָּת צְדָקָה לְעֲנִיִּים', הֵינּוּ הַצְּדָקָה אֵין לָהּ שְׁלֵמוֹת אֹר אֶלָּא עַל יְדֵי שַׁבָּת. עַל יְדֵי שַׁבָּת מְאִירָה כְּשֶׁמֶשׁ, בְּבַחֲיִנוֹת (מְלָאכֵי ג): "שֶׁמֶשׁ צְדָקָה". וְזֶה שֶׁמֶסְמִיד הַתְּנָא (רִישׁ שַׁבָּת). 'יִצְיָאוֹת הַשַּׁבָּת שְׁתֵּים שָׁהֵן אַרְבַּע', וּסְמִיד לָהּ 'פְּשֻׁט הָעֲנִי'. כִּי עֵקֶר הַתְּנוּצָצוֹת אֹר הַצְּדָקָה וְשְׁלֵמוֹתָהּ, אֵינָה אֶלָּא בְּשַׁבָּת. כִּי עֵקֶר הַחֲשִׁיבוֹת הַצְּדָקָה הִיא הָאֱמוּנָה, בְּבַחֲיִנוֹת (בְּרַאשִׁית ט"ו): "וְהָאֱמִין בָּהּ" וְכוּ'. וְשַׁבָּת הִיא אֱמוּנָה, שֶׁמֶאֱמִין בְּחֵדוּשׁ הָעוֹלָם וּבִיחֻדּוֹ. וְאֱמוּנָה הִיא מְקוֹר הַבְּרָכוֹת, בְּבַחֲיִנוֹת (מְשָׁלֵי כ"ח): "אִישׁ אֱמוּנוֹת רַב בְּרָכוֹת", בְּבַחֲיִנוֹת (בְּרַאשִׁית ב): "וַיְבָרֵךְ אֱלֹקִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּתִי". וְאֵין שְׁלֵמוֹת לְהַבְּרָכוֹת אֶלָּא עַד שֶׁיִּקְבְּלוּ מִמְּקוֹר הַבְּרָכוֹת, בְּשַׁבִּיל זֶה כְּתִיב בָּהֶם שֶׁשׁ בְּרָכוֹת וְאַחַד-עֶשְׂרֵה, לְהוֹרוֹת שֶׁאֵין לָהֶם שְׁלֵמוֹת:

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבְּרָכָה (מִפְּנֵי כ"ד) 'כָּא דְּיֹד וְהָעֵמִידֵן עַל אַחַד-עֶשְׂרֵה, כָּא יִשְׁעִיה וְהָעֵמִידֵן עַל שֵׁשׁ, כָּא חֲבִקוּק וְהָעֵמִידֵן עַל אֱמוּנָה'. לְהוֹרוֹת שֶׁאֵין שְׁלֵמוֹת לְהַדְּעַת שֶׁהוּא הַתּוֹרָה, וְאֵין שְׁלֵמוֹת לַגְּלָגָלִים, אֶלָּא עַל יְדֵי אֱמוּנָה:

גַּם שֶׁמָּה שֶׁמְצִינוּ גְּבִי גְּלָגָלִים שֶׁעֵקֶר הַלִּיכָתָם מִמְּעַרְב לְמִזְרָח, וְגַלְגַּל הַיּוֹמִי מִכְּרִיחַ אוֹתָם מִמִּזְרָח לְמְעַרְב, זֶה הַדְּבָר מְצִינוּ גְּבִי צְדָקָה. מִזְרָח, זֶה בְּחִינּוֹת הַנּוֹתֵן צְדָקָה. בְּבַחֲיִנוֹת (יִשְׁעִיה מ"ג): "מִמִּזְרָח אָבִיא זְרַעַךְ", בְּבַחֲיִנוֹת (הוֹשַׁע י): "זְרַעוּ לָכֶם לְצְדָקָה". וּמְעַרְב, זֶה הַמְּקַבֵּץ הַצְּדָקָה, הֵינּוּ הָעֲנִי, בְּבַחֲיִנוֹת: "וּמִמְּעַרְב אֶקְבְּצֶךָ". וְזֶה: 'יוֹתֵר מִמָּה שֶׁבַעַל הַבַּיִת עוֹשֶׂה עִם הָעֲנִי, הָעֲנִי עוֹשֶׂה עִם בַּעַל הַבַּיִת' (מְדַרְשׁ רוֹת פְּרָשָׁה ד'). כִּי עֵקֶר הַתְּנוּעָה מִמְּעַרְב

לְמִזְרָח, הֵינּוּ עָקֵר הַעֲשִׂיָה הָעֲנִי עוֹשֶׂה עִם בַּעַל הַבַּיִת:

ג וְדַע שְׂאִין קִיּוֹם אֶמוּנָה אֶלָּא עַל יְדֵי בְּחִינוֹת בְּרִית, בְּבְחִינוֹת (תְּהִלִּים פ"ט): "וּבְרִיתִי נְאֻמָּנֶת לֹ". וְזֶהוּ שֶׁנֶּאֱמַר בְּרִית בְּשִׁבְתָּ, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (שְׁמוֹת ל"א): "בְּרִית עוֹלָם בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וְכוּ'. וְזֶה (יִרְמְיָה ל"ג): "אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקּוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמָתִי", כִּי "חֻקּוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ", הֵינּוּ הַגְּלֻגָּלִים, תְּלוּוִיִּים בְּבְרִית:

ד וְדַע שֶׁהַיְסוּרִים שֵׁישׁ לְאָדָם בְּדַרְכִּים, הִיא בְּסִבַּת גְּלֻגְלֵי הָרַקִּיעַ. כִּי אֵין לָךְ דְּבָר מְלַמְּטָה, שְׂאִין לֹא כּוֹכָב מְלַמְעָלָה. יֵשׁ כּוֹכָבִים שֶׁהֵם מְגִדְלִים מִיְּנֵי עֲשָׁבִים בְּאִיזָהוּ מְקוֹמוֹת שֶׁהֵם מְאִירִים, וְיֵשׁ שֶׁהֵם מְחַיְבִים שִׁיְהִי דֶרֶךְ בְּנֵי אָדָם בְּמְקוֹמוֹת שֶׁהֵם מְאִירִים וְיֵשׁ שֶׁהֵם מְחַיְבִים שִׁיְהִי מִדְּבָר, וְיֵשׁ שֶׁהֵם מְחַיְבִים שִׁיְהִי יָשׁוּב בְּמְקוֹמוֹת שֶׁהֵם מְאִירִים. וְלְפִי הַהֲתַנּוּצָצוֹת הַכּוֹכָבִים עַל הַמָּקוֹם, כִּן הַמָּקוֹם מִתְנַהֵג: וְזֶהוּ בְּחִינוֹת (אֵיכָה א'): "דַּרְכֵי צִיּוֹן אֲבֵלוֹת מִבְּלֵי בָּאֵי מוֹעֵד", "מוֹעֵד", זֶה בְּחִינוֹת גְּלֻגְלֵי הָרַקִּיעַ שֶׁעַל יָדָם נֶחֱשָׁב הַזְּמַן: וְזֶהוּ (מְשָׁלִי ד'): "דֶּרֶךְ רְשָׁעִים כַּאֲפֵלָה", שְׂאִין כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת מְאִירִין לָהֶם, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִכְשָׁלִים. וְהַכֹּל תְּלוּי בְּבְרִית, בְּבְחִינוֹת: "אִם לֹא בְּרִיתִי" וְכוּ':

וְזֶהוּ כָּל הַדַּרְכִּים בְּחֻזְקָת סִכְנָה (ירוּשָׁלַיִם בְּרִכּוֹת פ"ד, מְדַרְשׁ רַבָּה קַהֲלָת), בְּחִינוֹת (בְּמִדְבָר כ"ב): "הַהֶסְכֵּן הַסִּכְנָתִי" (עֵיין סְנֵה דְרִין ק"ה: שְׁעֵשָׂה מַעֲשֵׂה אִישׁוֹת), הֵינּוּ שֶׁהַדֶּרֶךְ תְּלוּי בְּשִׁמְרַת הַבְּרִית. וּבְשִׁבִיל זֶה חַיֵּב אָדָם לְפָקֵד אֶת אִשְׁתּוֹ קֶדֶם שֶׁיֵּצֵא לַדֶּרֶךְ (בְּמוֹת ס"ב:), כִּי יֵשׁ שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּבְחִינוֹת (בְּרַאשִׁית ו'): "כִּי הִשְׁחִית כָּל בְּשָׂר אֶת דַּרְכּוֹ", הֵינּוּ שֶׁעַל־יְדֵי שִׁמְרַת הַבְּרִית לֹא יִהְיֶה לּוֹ צַעַר בְּדַרְכּוֹ:

ה ויש שני בחינות ברית, בבחינות אברהם, ובחינות אליעזר.
אברהם, הוא ברית עלאה, שהוא רקיע המבדיל בין
מיין עלאין למיין תתאין. והוא בחינות בן חורין, בבחינות (קהלת
י): "אשריך ארץ שמלכך בן חורין". והוא עבד תולדין, בבחינות
(בראשית י"ב): "ואת הנפש אשר עשו בחרן". כי החרות תלויה
בברית, בבחינות (זכריה ט): "בדם בריתך שלחתי אסיריך מבור":
ואליעזר, הוא ברית תתאה. בבחינות (שמות כ"ג): "כי שמי
בקרבו" שמו כשם רבו' (סנהדרין ל"ח: (מובא ברש"י
שם)) שהוא חנוך, מט"ט. בבחינות (בראשית י"ד): "ויק את חניכיו"
(עיין נדרים לב). בבחינות (משלי כ"ב): "חנוך לנער" (זוהר בראשית לז).
בחינות (קהלת שם): "אי לך ארץ שמלכך נער". והוא תחת ברית
עלאה, בבחינות (בראשית כ"ד): "שים נא ידך תחת ירכי": והוא
רקיע המבדיל בין מיין דכין למיין מסאבין, בין אסור והתיר, ובין
כשר ופסול, ובין טמא וטהור (עיין תיקון ל). וזהו בחינות: "חנוך
לנער על פי דרכו", "על פי" דיקא, הינו תורה שבועל-פה:

וברית עלאה, הוא שמירת הברית קדש. וברית תתאה, הוא
שמירת אסור והתיר וכו' וצריך לאדם להיות לו אלו
שני בחינות ברית, הינו שיהא צדיק ולמדן. כי לא עם הארץ
חסיד' (אבות פרק ב'). צדיק, נקרא על ידי שמירת הברית קדש (זוהר
נח נ"ט: ועוד). ולמדן, על-ידי אסור והתיר:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

אית לן בירא - לא

א הצדקה מנהגת כל גלגלי הרקיע ועל ידה נשפעים כל הברכות,
 אבל אין שלמות להברכות כי אם בשבת שהיא בחינת אמונה,

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תס - אָמַר מִוֹהַר־נִיחַת זִצְיָ"ל "צָדֵק צָנִי מִקֹּדֶשׁ שִׁדְחָה צָהֵד מִסְפְּרֵי רַבְנֵי יְהוּדָה תִּיקוֹן לְכַ"ל" -
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

כִּי עֵקֶר הַחַיִּיבוֹת הַצְּדָקָה הִיא הָאֱמוּנָה. וְעַל כֵּן עֵקֶר הַתְּנוּצָצוֹת
אוֹר הַצְּדָקָה כְּשֶׁמֶשׁ וְשִׁלְמוֹתֶיהָ אֵינָה אֶלָּא בְּשֶׁבֶת שֶׁהִיא בְּחִינַת
אֱמוּנָה וְאֱמוּנָה הִיא מְקוֹר הַבְּרָכוֹת: (אָמַר הַמַּעֲתִיק, פְּרוּשׁוֹ כִּי עֵקֶר הַצְּדָקָה
הַמְּאִירָה כְּשֶׁמֶשׁ הִיא לִתֵּן לְעֵנִיִּים הַגּוֹנִיִּים עַל צָרְכֵי שֶׁבֶת קֹדֶשׁ כַּמּוּבָן בְּסֵפֶר לְקוּמֵי תְּפִלוֹת
בְּסִימָן זֶה. וּבְסִימָן פ"ו אֵינָה כִּי הַצְּדָקָה הַזֹּאת שְׁנוֹתָן לְעֵנֵי עַל שֶׁבֶת וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה הִיא כְּנֶגֶד
שֶׁמֶשׁ הָעֵתִידָה לְהִתְחַדֵּשׁ לְעֵתִיד לָבוֹא שֶׁהִיא כְּאוֹר שֶׁבָעַת הַיָּמִים וְהַצְּדָקָה שֶׁעוֹשִׂין בְּיָמֵי
הַחַל הִיא כְּנֶגֶד שֶׁמֶשׁ שְׁבוּמָן הַזֶּה):

ב שְׁלֵמוֹת כָּל הַדְּבָרִים הִיא הָאֱמוּנָה וּבְלִתֵּי הָאֱמוּנָה כָּל הַדְּבָרִים
הֵם חֲסָרִים. וְכֵן שְׁלֵמוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא הַדַּעַת הִיא רַק עַל-יְדֵי
אֱמוּנָה כִּי כָּל הַתּוֹרָה עוֹמֶדֶת עַל הָאֱמוּנָה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ,
זְכוּרָנָם לְבָרְכָה: 'בָּא חֲבִקוּק וְהֶעֱמִידֵן עַל הָאֱמוּנָה' (מִכּוֹת כ"ד). וְכֵן
שְׁלֵמוֹת הַגְּלָגְלִים שֶׁהִיא בְּחִינַת צְדָקָה כַּנֶּ"ל אֵינָה אֶלָּא עַל-יְדֵי
אֱמוּנָה כִּי הָעֵקֶר הִיא הָאֱמוּנָה:

ג וְעַל-יְדֵי שְׁמִירַת שֶׁבֶת שֶׁהִיא בְּחִינַת אֱמוּנָה נִשְׁלַם הַצְּדָקָה וְזוֹכִין
לְכָל הַבְּרָכוֹת. וְעַל כֵּן הַתְּחִיל הַתְּנָא בְּמִסְכַּת שֶׁבֶת בְּמִצְוֹת צְדָקָה
לְרִמּוֹ כָּל הַנֶּ"ל (וְנֶאמַר בְּזֶמֶר לְכָה דוּדֵי בְּשֶׁבֶת 'כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה'). וְהִיא
בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם כַּנֶּ"ל כִּי עַל-יְדֵי שְׁמִירַת שֶׁבֶת
קֹדֶשׁ זוֹכִין לְאֱמוּנָה:

ד וְעֵקֶר הָעֲשִׂיָה שֶׁל צְדָקָה עוֹשֶׂה הָעֵנִי עִם הַבַּעַל הַבֵּית (מִדְּרַשׁ רַבָּה
רוֹת פְּרוּשׁ רַש"י) וְזֶהוּ בְּחִינַת הַלִּיכָת וְתַנּוּעַת הַגְּלָגְלִים בְּחִינַת: 'בְּגִלְגַּל
הַדָּבָר הַזֶּה גִּלְגַּל הוּא שֶׁחֹזֵר בְּעוֹלָם' (שֶׁבֶת קנ"א). וְהוּא יֵשׁ לוֹ שְׁתֵּי
תְּנוּעוֹת אַחַת הִיא הָעֵקֶר הַתְּנוּעָה שֶׁהִיא מִמַּעַרְב לְמִזְרָח תְּנוּעָה
טְבָעִית. וְאַחַת הִיא תְּנוּעָה הַכְּרַחִית מִמִּזְרָח לְמַעַרְב מֵהַ שֶׁהַגְּלָגַל
הַיּוֹמִי חוֹזֵר וּמִתְגַּלְגַּל מִמִּזְרָח לְמַעַרְב וּמִכְרִיחַ עִמּוֹ כָּל הַגְּלָגְלִים.
וְהָעֵנִי הוּא בְּחִינַת: "וּמִמַּעַרְב אֶקְבְּצֶךָ" (ישעיה מ"ג ה), שֶׁמְקַבֵּץ

הַצְדָּקָה וְהַבֵּעַל הַבֵּית הַנּוֹתֵן לוֹ הוּא בְּבַחֲיִנַת: "מִמְזָרְח אָבִיא זְרַעְךָ" (שם) בְּבַחֲיִנַת: "זְרַעוּ לָכֶם לְצְדָקָה" (הושע י"ב). וְעַקֵּר הַתְּנוּעָה הִיא מִמְעַרְב לְמִזְרָח מִהֶעָנִי לַבֵּעַל הַבֵּית:

הַ וְעַקֵּר קִיּוּם וְחַיּוּת הָאֱמוּנָה הִיא רַק עַל-יְדֵי שְׂמִירַת הַבְּרִית. וְעַל כֵּן נֹסְעִים לְצְדִיקִים עַל שַׁבַּת קֹדֶשׁ כִּי עַקֵּר קְדוּשַׁת הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים הִיא שְׂמִירַת הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת בְּכָל הַבְּחִינּוֹת. עַל כֵּן נֹסְעִים אֲלֵיהֶם עַל שַׁבַּת כְּדֵי לְקַבֵּל מֵהֶם קְדוּשַׁת שַׁבַּת שֶׁהִיא הָאֱמוּנָה שֶׁהִיא שְׁלֵמוֹת הַכֹּל כַּנִּזְכָּר:

סֵדֶר הַיּוֹמֵי מִוִּתְרֵי הַיּוֹמֵי:

נְסִיעַתוֹ וּיְשִׁיבָתוֹ בְּאוֹמִיז:

קִפְּהָ (א) שְׁנַת תַּק"ע לֵיל שַׁבַּת רֵאשִׁי-חֹדֶשׁ אֲיָר הַיְתָה שְׂרַפְהָ גְדוֹלָה בְּבִרְסֵלַב וְנִשְׂרַף גַּם בֵּיתוֹ. אַחֲרֵי-כֵן בְּיוֹם שְׁלִישִׁי שְׂאֲחַר שַׁבַּת נָסַע לְאוֹמִיז כִּי מִקֹּדֶם בְּשָׁבוֹעַ הַקּוֹדֶמֶת שָׁלַח אִישׁ אֶחָד לְקַבֵּעַ לוֹ שָׁם דִּירָה בְּבֵית רַבִּי נַחֲמָן נָתָן. וְרֵאשִׁינוּ יְשׁוּעַת הַשֵּׁם שְׂמִכּוֹן מִמָּשׁ בְּשָׁבוֹעַ הַקּוֹדֶם שָׁלַח אֶת הַשְּׁלִיחַ הַנִּזְכָּר, וּבְיוֹם רֵאשִׁי שֹׁן תִּכְרַף אַחֲרַי הַשְּׂרַפָּה בָּא שְׁלִיחַ שִׁימַע לְשֵׁם כִּי הֵם מְרַצִּים לְקַבְּלוֹ שָׁם, וְנִסְעֵתִי גַם-כֵּן עִמּוֹ.

בְּדֶרֶךְ פָּגַע בְּנוֹ רַבִּי מֵאִיר מִטְּעַפְלִיק וְהוּא הָיָה הַשְּׁלִיחַ הַרֵאשִׁי הַנִּזְכָּר, וְיָרַד רַבִּי מֵאִיר מִהֶעֱגָלָה שְׁלוֹ וְעָמַד עַל הֶעֱגָלָה שְׁלָנוּ וְדִבֵּר עִמּוֹ רַבֵּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה. וְסִפֵּר רַבִּי מֵאִיר לְרַבֵּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה אִידֵי הֵם מְרַצִּים לְקַבְּלוֹ שָׁם וְשָׁשׂ הִיא דִּירָה יְפָה מְאֹד. עָנָה וְאָמַר הֲלֹא הַכֹּל שְׁלָנוּ. כִּי חַיֵּב אָדָם לֹמַר בְּשִׁבְלִי נִבְרָא הָעוֹלָם, כִּי נֹסֵעַ כָּאֵן נַחֲמָן וְנָתָן וְאִם-כֵּן הַכֹּל שְׁלָנוּ. וְצִוָּה שֶׁלֹּא לְדַבֵּר מִזֵּה וְאָמַר הֲלֹא רַבִּי מֵאִיר מְדִיק בְּשָׂמָא.

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תסב - אָמַר מִוֹהַרְנֵי תִצִּי"ל "צַדִּיק לֹא יִפְּסֵד מִקֻּדְוֹה שִׁדְוֹה לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוֹן לְכַ"ל" - זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת -

וְאָמַר שְׂתַכַּף בְּנִסְעוֹ מִבְּרִסְלָב בָּא עַל דַּעְתּוֹ זֹאת וְנִכְנַס בְּלִבּוֹ מְאֹד
אֲךָ לֹא רָצָה לְדַבֵּר מִזֶּה רַק עַל־יְדֵי רַבִּי מֵאִיר שְׁפָגַע בְּנוֹ עַל־יְדֵי־זֶה
גָּלָה זֹאת, כִּי זֶה בְּחִינּוֹת נִסְתָּרוֹת כִּי הֵם סְתָרֵי הַנְּהַגוֹתָיו. וְאָמַר
בְּזוֹ הַלְשׁוֹן כִּךְ הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִנְהִיג אֶת הָעוֹלָם וְכוּ'. וְאָמַר אָז
בְּדַרְךְ צַחוֹת אִם הָיוּ אוֹמְרִים לְאַחַד רַבִּי נִחְמָן־נְתָן. וְדַבֵּר אָז מֵעֲנִין
קְדוּשׁ וּפְשִׁט יָדוּ כְמוֹ בְשַׁעַת הַקְּדוּשׁ שְׁאוּחֲזִין הַכּוֹס וְאָמַר זֶה
הַקְּדוּשׁ וְהֵינִן נַעֲשֶׂה בְּבֵית שְׁלֹא הִזְכִּירוּ שָׁם בְּשׁוֹם פֶּעַם אֶת הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ. וְאָמַר אָז עֲנִין הַנְּדַפֵּס בְּסִפּוּרֵי־מַעֲשֵׂי־זֵוֹת (שְׁחוֹת הַר"ן ג)
הַמִּתְחִיל הַפְּלִיג מְאֹד בְּגִדְלַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְכוּ':

קפו (ב) כְּשִׁיצָא מִבְּרִסְלָב עָנָה וְאָמַר גַּם מִחֲמַת זֶה נָכוֹן מְאֹד מֵהַ
שְׁנַסְעָתִי מֵהֶם כִּי אֵינּוּ נָכוֹן שֶׁהֵם יְהִיוּ בְּצַעַר וְאֲנִי בְּשִׂמְחָה. כִּי
בְשִׁלְמָא אִם לֹא הָיִיתִי נִשְׂרָף רַק הֵם בְּעֲצָמָן הָיִיתִי מְכָרַח לְהַצְטִיעַר
עִמָּהֶם כִּי מִחֲמַת שִׂישׁ לְיִשְׂרָאֵל צַעַר כָּזֶה גַּם אֲנִי מְכָרַח לְסִבְל
עִמָּהֶם לְהַצְטִיעַר עִמָּם בְּצַרְתָּם. אֲבָל עֲכָשׁוּ שְׂגָם בֵּיתִי נִשְׂרָף,
וּבִוּדָאֵי אֲנִי צָרִיד לְקַבֵּל בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה וְצָרִיכִים דִּיקָא שְׂמִיחָה
גְּדוֹלָה מְאֹד, הֵינּוּ לְהַתְגַּבֵּר בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה מְאֹד, וְעַל־כֵּן אֵין נָכוֹן
שְׁאַתְיָה עִמָּהֶם כִּי הֵם שְׂרוּיִים בְּצַעַר וְאֲנִי אֶהְיֶה בְּשִׂמְחָה. וְהֵבֵן
הַיָּטִב.

אַחַר־כֵּךְ אָמַר לֹא מִבְּעֵיָא מְעוֹת הֵינּוּ הַפִּסַּד מְמוֹן בּוּדָאֵי אֲנִי מְקַבֵּל
בְּשִׂמְחָה כִּי "עוֹר בְּעַד עוֹר וְכֹל אֲשֶׁר לְאִישׁ יִתֵּן בְּעַד נַפְשׁוֹ" אֲבָל
אֲפִלוּ כְּשֶׁנִּפְקַד אֲצִלִּי נֶפֶשׁ חַס וְשָׁלוֹם וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִשְׁמְרֵהוּ מֵהַיּוֹם
וְלִהְבֵּא גַם־כֵּן הוּא מְקַבֵּל בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה, עַד שְׁכָל עֲנִינֵי אֲבִלוֹת
שְׁצָרִיכִין לְנַהֵג כְּגוֹן בְּכֵיָה וְכִיוֹצָא הוּא צָרִיד לְהַכְרִיחַ עַצְמוֹ לְזֶה,
כִּי יֵשׁ לוֹ שְׂמִיחָה גְּדוֹלָה אָז וְהַכֵּל שְׂוֵה אֲצִלוֹ כְּאִלוֹ לֹא הָיָה כָּלֵל
בְּעוֹלָם, הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִשְׁמְרֵהוּ תָּמִיד מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

קפו (ג) קדם שיצא מברסלב לאומין להסתלק שם בעת שיצא מפתח הבית ולחונן לעלות על העגלה עמד אצל המזוזה והניח ידו על המזוזה ענה ואמר להעולם תראו להתקבץ יחד ולהתפלל יחד כי אם תתפללו בכונה אולי תוכלו להמשיך אותי לכאן עוד הפעם:

סדר האלה-בית היומני:

יג. מי שמוסר נפשו בשביל ישראל, דיניו אינם בטלים וכאשר יגזר פן יקום. יד. על-ידי שמוש הצדיק בא חרות ונתבטל הקללות. טו. אלו המקרבים ליראי-השם, גם הם זוכים ליראה ולדעת. טז. כשהצדיק נתעשר, על-ידי זה הרשעים חוזרים בתשובה. יז. כשהקדוש-ברוך-הוא רואה איזה צדיק, שיש כח בידו לקרב בני-אדם לעבודתו אזי מעמיד עליו שונאים, כדי שיוכל לקרב את בני-אדם, כי הצדיק שאין לו שונאים, אין יכול לקרב, כמו בעת ביאת המשיח ישובו בשלום, ואז אין מקבלין גרים. יח. יש שני צדיקים, שאחד דבוריו הם כחרישה, והשני דבוריו כקצירה, או אחד דבוריו הקמת הברית לזווג, והשני דבוריו הם הממשיכין את הזרע ומחיים את הולד בבטן אמו ומגדלין אותו. בכך כשיש מחלוקת בין שני צדיקים האלו אל יתערב זר בתוך דבורם, שמדברים זה על זה כדי שלא יקלקל המכון. יט. כשהולכין על קברי צדיקים, צריך לזה זכות שיוכל לאסוף רוחו ונשמתו לקבר שיהיה כאלו הוא חי, כי אם אין זכות, אזי רוחו ונשמתו עולין למעלה לתוך שאר הצדיקים. כ. על-ידי הזכרת שמות הצדיקים יכולין להביא שנוי במעשה בראשית, כלומר לשנות הטבע. וסימן לדבר: "אלה תולדות השמים והארץ" כו' "ואלה שמות בני ישראל" וכו' - גזרה-שונה. כא. מי שיודע

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

א'תסד - צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁטַעַם בְּאַמַּת טַעַם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הוּא יָכוֹל לְהַכִּיר
בְּאַחַר, אִם הָיָה אֶצֶל צְדִיק עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה אִם לֹא, כִּי מִי שְׁזוֹכָה
לְהִיזוֹת אֶצֶל צְדִיק אַמְתִּי עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אֲזִי בְּכָל מָקוֹם שֶׁהָאִישׁ
הַזֶּה מִסְתַּכֵּל, נַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הָאִוִּיר בְּחִינַת אֲוִירָא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וְעַל־כֵּן מִי שִׁיּוֹדַע מִטַּעַם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כָּל אֶחָד לְפִי עֶרְכּוֹ, הוּא
מְחִיב לְהִרְגִישׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּשִׁפּוֹנֵעַ וּמִתְוַעֵד יַחַד עִם זֶה הָאִישׁ,
שֶׁהָיָה אֶצֶל הַצְּדִיק אַמְתִּי עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי עַל־יְדוֹ נַעֲשֶׂה הָאִוִּיר
בְּבְחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כַּנִּלְ.

קְלָלָה א. עַל־יְדֵי הַקְּלָלוֹת בָּא אַבְלוֹת, חַם וְשָׁלוֹם. ב. אִין אָדָם
רְשָׁאִי לְקָלֵל אֶלְא־אִם־כֵּן יָכוֹל לְרֹאוֹת הַדּוֹרוֹת שִׁיִּצְאוּ מִמֶּנּוּ. ג. אֵל
תְּהִיָּה קְלָלַת הַדִּיּוּט קָלָה בְּעֵינֶיהָ. ד. הַקְּלָלוֹת הוֹלְכִים אַחַר הַכּוֹנֵנָה.

סֵדֶר שִׁיחֹת הַר"ן הַיּוֹמִי:

אֵךְ מֵאִין הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נוֹתֵן לָהֶם חַיּוֹת דַּע כִּי יֵשׁ בַּסְּטָרָא
אַחֲרָא בְּחִינַת רֵאשׁוֹן לְרֵאשׁוֹנִים, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת אָדָם שֶׁנִּקְרָא
רֵאשׁוֹן כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (בְּרֵאשִׁית כב, כה): "וַיֵּצֵא הָרֵאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי",
וְהוּא בְּחִינַת רֵאשׁוֹן לְרֵאשׁוֹנִים, דְּהֵינּוּ שֶׁהוּא רֵאשׁוֹן לְהַעֲבֵרוֹת
הָרֵאשׁוֹנִים הַנִּל, כִּי כָּלֵם נִמְשָׁכִים וּבָאִים עַל־יְדוֹ כִּי בְּאַמַּת לְפִי
גִּדְל קְדֻשַׁת יִשְׂרָאֵל אִין רָאוּי לָהֶם כָּלֵל לַעֲשׂוֹת עֲבֵרוֹת חַם וְשָׁלוֹם,
רַק מִחַמַּת תִּקְוָה הַגְּלוּת שְׁסוּבָלִים מִהֶאֱמוּנֹת עַל־יְדֵי מַסִּים
וְאַרְנוֹנִיּוֹת, מִחַמַּת זֶה בָּאִים לַעֲבֵרוֹת חַם וְשָׁלוֹם נִמְצָא שְׁכָל
הַעֲבֵרוֹת נִמְשָׁכִים עַל־יְדֵי אָדָם, עַל־יְדֵי שְׁאֵנוּ מְסוּרִים בְּגִלוּת
אֶצְלוֹ וְהוּא בְּחִינַת רֵאשׁוֹן לְרֵאשׁוֹנִים כַּנִּל וְעַל־כֵּן הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־
הוּא נוֹתֵן הָעוֹנוֹת עָלָיו וְנִמְשָׁךְ לָהֶם חַיּוֹת מִמֶּנּוּ וְזֶה בְּחִינַת "תְּנָה
עֵז לְעַל עוֹנָם" (תְּהִלִּים סט, כח), הֵינּוּ שֶׁהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נוֹתֵן עָלָיו

העוונות של ישראל ונמשך להם חיות ממונו:

וְכֹל זֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַרְחָמָנוֹת שֶׁעַל-יְדֵי זֶה מְעוֹרְרִין הַשְּׁלֹשׁ-
עֲשָׂרָה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים כַּנִּלְכָּד אֲבָל הָעֲנִיִּים שְׂאִין לָהֶם מִדַּת
רַחֲמָנוֹת מִפְּנֵי שֶׁהֵם בְּחִינַת תְּקַפָּא דְּדִינָא, בְּחִינַת שְׂמֵעוֹן שְׂנֵאָמַר
בו (בְּרֵאשִׁית מ"ט, ז): "אֲחַלְקֶם בְּיַעֲקֹב וְאֶפְיָצֵם בְּיִשְׂרָאֵל", שֶׁהֵם
מְחֻזְרִין עַל הַפְּתָחִים (בְּרֵאשִׁית רַבָּא צ"ח"י) וְשְׂמֵעוֹן הוּא בְּחִינַת
גְּבוּרָת וְדִינִים כַּמּוּבָא (זֹהַר בְּרֵאשִׁית רלו: שְׁמוֹת ו), וְכִמוֹ שְׂאָנוּ רוֹאִין
בְּחוּשׁ שֶׁהֵם אֲכֻזָּרִים מְאֹד, כִּי אִין לָהֶם מִדַּת רַחֲמָנוֹת מִחֲמַת שֶׁהֵם
בְּחִינַת תְּקַפָּא דְּדִינָא וְאִין מְרַחֲמִים בְּדִין וּמֵאַחַר שְׂאִין לָהֶם
רַחֲמָנוֹת דִּהְיָנוּ בְּחִינַת הַשְּׁלֹשׁ-עֲשָׂרָה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים וְאִין יְכוּלִין
לְעוֹרֵר הַשְּׁלֹשׁ-עֲשָׂרָה מִדּוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, עַל-כֵּן צָרִיכִין לְבַקֵּשׁ
מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ רַחֲמִים, דִּהְיָנוּ שְׂצָרִיכִין לְבַקֵּשׁ וּלְחַנּוּן לְפָנֵי הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ שְׂיִרְחַם מֵעַצְמוֹ יִתְבָּרֵךְ עִם הַשְּׁלֹשׁ-עֲשָׂרָה מִדּוֹת שֶׁלוֹ
וְיַעֲזֹר בְּרַחֲמָיו הַשְּׁלֹשׁ-עֲשָׂרָה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים וְיַעֲבִיר רֵאשׁוֹן
רֵאשׁוֹן:

וְזֶה בְּחִינַת: "אֵל תִּזְכֹּר לָנוּ עוֹנוֹת רֵאשׁוֹנִים מֵהַר יְקַדְמוֹנוּ רַחֲמִיךָ
כִּי דִלּוֹנוּ מְאֹד" (תְּהִלִּים ע"ח), הֵינּוּ שְׂאָנוּ מְבַקְשִׁים מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
לְבַל יִזְכֹּר לָנוּ עוֹנוֹת הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁבְּכָל חֲבִילָה וְחֲבִילָה שֶׁל עוֹנוֹת
כַּנִּלְכָּד דִּהְיָנוּ שְׂיַעֲבִיר רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן שֶׁבְּכָל חֲבִילָה וְחֲבִילָה כַּנִּלְכָּד
בְּחִינַת מַעֲבִיר רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן וְכוּ' כַּנִּלְכָּד שֶׁעַל יְדֵי זֶה מִמִּילָא בְּטָלִין
וְנִסְתַּלְקִין כָּל שְׂאָר הָעוֹנוֹת שֶׁבְּכָל חֲבִילָה וְחֲבִילָה כַּנִּלְכָּד אֵךְ לְזֶה
הֵינּוּ צָרִיכִים לְקַיֵּם כָּל הַשְּׁלֹשׁ-עֲשָׂרָה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים כִּדֵּי לְעוֹרֵר
עַל יְדֵי זֶה שְׁלֹשׁ-עֲשָׂרָה מִדּוֹת הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁעַל-יְדֵי זֶה הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא מַעֲבִיר רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן וְכוּ' כַּנִּלְכָּד וְעַל זֶה אָנוּ מְבַקְשִׁין מֵהַר
יְקַדְמוֹנוּ רַחֲמִיךָ דִּיקָא 'כִּי דִלּוֹנוּ מְאֹד', הֵינּוּ כִּי אֲנַחְנוּ דְלִים

חוק נתן ולא יעבור

ח'תסו - צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ואביונים מאד ואין לנו מדת הרחמנות כנ"ל, ואין לנו כח שאנחנו נזכה לעורר השלש-עשרה מדות של רחמים על-פן אנו פורשים כפינו לפניו יתברך ומתחננים אליו שיעורר בעצמו השלש-עשרה מדות של רחמים, כי אנו אין לנו כח לעוררם כי דלנו מאד וכו' כנ"ל וזהו 'מהר יקדמונו רחמיה' דיקא מעצמה 'כי דלנו מאד וכו' כנ"ל, ועל-ידי זה 'אל תזכר לנו עוונות ראשונים' בחינת 'מעביר ראשון ראשון' וכו' כנזכר לעיל:

סדר שבתו ערוף הימני:

(ו) טעה ולא הזכיר של שבת אומר ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית ברוך אתה ה' מקדש השבת ואם טעה ולא הזכיר של יו"ט אומר ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר נתן ימים טובים לישראל לששון ולשמחה את יום חג פלוני הזה ברוך אתה ה' מקדש ישראל והזמנים ואם חל יו"ט בשבת אומר שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית וימים טובים לששון ולשמחה את יום חג פלוני הזה ברוך אתה ה' מקדש השבת וישראל והזמנים וכל ברכות הללו בשם ומלכות והא דסגי בהך ברכה דוקא כשנזכר קודם שהתחיל הטוב והמטיב אבל אם לא נזכר עד שהתחיל הטוב והמטיב צריך לחזור לראש בהמ"ז: (ז) אם טעה ולא הזכיר בה של ר"ח בין ביום בין בלילה אומר ברוך שנתן ראשי חדשים לעמו ישראל לזכרון ואינו חותם בה והוא שנזכר קודם שהתחיל הטוב והמטיב. אבל אם לא נזכר עד שהתחיל הטוב והמטיב אינו חוזר מפני שאינו חייב לאכול פת כדי שיתחייב לברך בהמ"ז וחובה"מ דינו כר"ח: הגה ואפשר דמכל מקום יש לאמרו בתוך שאר הרחמן כמו שנתבאר לעיל סוף סימן קפ"ז גבי

על הנסים ואולי יש לחלק כי ביעלה ויבא יש בו הזכרת שמות ואין לאומרו לבטלה כן נראה לי וכן נוהגין. אם חל ר"ח בשבת והזכיר של שבת ולא הזכיר של ר"ח ולא נזכר עד שהתחיל הטוב והמטיב אינו חוזר ואם שכח גם של שבת ונזכר קודם שהתחיל הטוב והמטיב כולל ר"ח עם שבת ואומר שנתן שבתות למנוחה וראשי חדשים לזכרון ואם פתח בהטוב והמטיב חוזר לראש בהמ"ז ומזכיר של שבת ושל ר"ח ויש מי שאומר שאם שכח של שבת ור"ח ונזכר קודם שהתחיל הטוב והמטיב אומר שנתן שבתות למנוחה וראשי חדשים לזכרון וחותרם בשל שבת ואינו חותרם בשל ר"ח: (ח) סעודה שלישית בשבת דינה כר"ח: (ט) ג' שאכלו בשבתות ויו"ט ושכחו להזכיר מעין המאורע והם צריכים לחזור לראש בהמ"ז יברך כל אחד בפני עצמו כי מידי זימון כבר יצאו: (י) היה אוכל ויצא שבת מזכיר של שבת בבהמ"ז דאזלינן בתר התחלת הסעודה והוא הדין לראש חודש ופורים וחנוכה:

סימן קפ"ט (א) ברכה רביעית לא יאמר תתברך ולא יאמר בה החי כי אם בבית האבל ואומר בה שלשה מלכיות ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם האל אבינו מלכנו כו' המלך הטוב. וג' הטבות הוא המטיב לנו הוא המטיב לנו. וג' גמולות הוא גמלנו הוא גומלנו הוא יגמלנו: (ב) בבית האבל אומר ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם האל אבינו מלכנו בוראנו גואלנו קדושנו קדוש יעקב המלך החי הטוב והמטיב אל אמת דיין אמת וכו' (ועיין בי"ד סימן שע"ט):

סימן קצ"א (א) אחר שסיים בהמ"ז מברך בפה"ג ויטעום המברך (ואם הפסיק בין הברכה לטעימה עיין לעיל סימן רע"א סעיף ט"ו) ואח"כ יטעמו האחרים אם כולם זקוקים לכוס אחד ונותן המברך מכוסו לכוס ריקן שבידם לא יטעמו עד שיטעום הוא. אבל אם

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תסח - צמח מנהר צ"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

אינם זקוקים לכוסו יכולים לטעום קודם שיטעום הוא. א"צ המברך לשפוך מכוסו לכוס המסובין אלא א"כ כוס המסובין פגום. (עיין לעיל סימן קפ"ב וסוף סימן רע"א): (ב) אחר ששתה כוס של בהמ"ז יברך ברכה אחת מעין שלש: (ג) שיעור שתיית יין להתחייב בברכה אחרונה יש ספק אם די בכזית או ברביעית לכך יזהר לשתות או פחות מכזית או רביעית כדי להסתלק מן הספק והכא א"א לשתות פחות מכזית דכל דבר שצריך כוס צריך לשתות ממנו כמלא לוגמיו שהוא רוב רביעית הלכך ישתה רביעית שלם:

סדר לקוטי תפלות היימני:

תקט: עזרני מעתה לתקן את חכמתי ואזכה לשמר את מוחי ומחשבותי וחכמתי ושכלי מכל מיני מחשבות רעות ושכליות היצוניים ולא אניח לכנם בדעתי שום מחשבה היצונה ושום חכמה היצונה כלל, הן חכמות היצוניות של הקירות הפילוסופיא, והן שאר עניני הקירות וחכמות היצוניות העוליים על המחלב למעבודתך, לחקר בעניני הנגותיך ודרךך חם ושלו, או להרהר חם ושלו אחר צדיקים אמתים וכשרי הדור האמתים, וכן שאר כל עניני חכמות היצוניות וליצנות הנהוגים בעולם, ובפרט בדור הזה אשר הם חכמים בעיניהם ונגד פניהם נבונים ובאמת כל אלו החכמות אינם חכמות כלל, כי "בדבר ה' מאסו וחכמת מה להם" וכן משאר כל מיני חכמות ושכליות היצוניות שאינם צריכים לעבודתך האמתיות, ומכל מיני מחשבות היצוניות ומכל מיני הרהורים ובלבולים וערבוב הדעת, מכלם תצילני ותשמרני ותפלטני ותהיה עמי תמיד בכל עת ובכל רגע ותגן בעדי ותשמר את מוחי וחכמתי ומחשבותי, שלא אתחיל להניח לכנם חם ושלו בדעתי ומוחי ומחשבותי שום מחשבה מאלו המחשבות רעות,

וְלֹא שׁוֹם מִחֻשְׁבָּה זָרָה וְחִיצוֹנָה כָּלֵל וְאַזְכָּה לְקֹדֶשׁ אֶת מַחֵי
 וּמִחֻשְׁבְּתֵי תָמִיד בְּקֹדֶשׁ גְּדוּלָּה:

תְּקִי: כִּי לְפָנֶיךָ נִגְלָה ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי, שָׁכַל מַעֲשֵׂי הַרְעִים וְכָל
 הַחַטָּאִים וְהָעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים שֶׁחָטָאתִי וְשָׁעוּיֹתִי וְשִׁפְשָׁעֹתִי לְפָנֶיךָ,
 כָּלֵם בָּאוּ אֵלַי רַק עַל יְדֵי זֶה לְבָד עַל יְדֵי שֶׁלֹּא נִזְהַרְתִּי לְקֹדֶשׁ אֶת
 מִחֻשְׁבְּתִי, לְאַחֹז אֶת מִחֻשְׁבְּתִי לְתַפְסָּה וּלְקִשְׁרָהּ, לְבָלִי לְהַנִּיחַ לְכַנֵּם
 בָּהּ שׁוֹם בְּלָבוֹל הַדַּעַת וְשׁוֹם הַרְהוֹר שֶׁבְּעוֹלָם וְלֹא שְׁמַרְתִּי
 הַמִּחֻשְׁבָּה שְׁבַמְחָה, עַד שֶׁהִנְחֵתִי לְפִזּוֹר אֶת דַּעְתִּי וּמִחֻשְׁבְּתִי
 בְּמִחֻשְׁבוֹת זָרוֹת וְחֻכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת שֶׁל שְׁטוֹת וְהֶבֶל וְכָל מַה
 שֶׁהִכְנַסְתִּי מִחֻשְׁבָּה זָרָה בְּמַחָה, כְּמוֹ בֵּן נִתְמַעֵט קֹדֶשׁ שְׁכָלִי וְעַל זֶה
 נִבְּנָה כָּל הַמִּדּוֹת רָעוֹת וְכָל הַתַּאֲזוֹת רָעוֹת שֶׁנִּתְפַּסְתִּי בָּהֶם מִנְּעוּרֵי
 עַד הַיּוֹם הַזֶּה, עַד אֲשֶׁר אָנִי הוֹלֵךְ בְּעוֹלָם עֹכָשׁוֹ כְּאִישׁ אֲשֶׁר עָבְרוּ
 בּוֹ כָּל מִינֵי חֲצִים וּרְמָחִים, וְעַדִּין תְּחוּבִים בְּגוֹפּוֹ, וְעַדִּין כָּל
 הָאוֹרְבִים וְהַשּׁוֹנְאִים הוֹלְכִים אַחֲרָיו, וְסוֹבְבִים וְאוֹרְבִים אוֹתוֹ בְּכָל
 עֵת וְרִגַע לְבַל יִבְרַח לְאִיזָה מְקוֹם הַצֵּלָה וּמָנוֹס "גָּדַר בְּעַדִּי וְלֹא
 אֵצֵא הַכְּבִיד נְחֹשְׁתִּי" וְכָל זֶה עַל יְדֵי פְגַם הַמִּחֻשְׁבָּה שְׁבַמְחָה, אֲשֶׁר
 הִרְבִּיתִי לְפָשַׁע מְאֹד בְּזֶה, עַד אֲשֶׁר נִתְפַזְּרָה דַּעְתִּי מְאֹד מְאֹד, עַד
 שֶׁכְּמַעַט חֵם וְשָׁלוֹם נִתְמַלֵּא כָּל מַחֵי וְדַעְתִּי מִבְּלָבוּלִים רָעִים וּמְגִנִּים
 וְזָרִים, וּמִחֻשְׁבוֹת חִיצוֹנִיּוֹת הַרְבֵּה מְאֹד "רְאֵה עֲנִי וְחַלְצֵנִי כְּחֹסְדֶךָ
 חַיִּי חַלְצֵנִי ה' מֵאָדָם רָע מֵאִישׁ חַמְסִים תִּנְצְרֵנִי" כִּי אֶתָּה יוֹדֵעַ
 שְׂאִי אֶפְשָׁר לִי לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתִי, כִּי אֵין שׁוֹם לָשׁוֹן בְּעוֹלָם שֶׁאוּכַל
 לְכַנּוֹת בּוֹ פְּגָמֵי נִגְדָּךְ וְהַתְרַחֲקוֹתֵי מִמֶּךָ וְאֲנִי דוֹמָה כְּתוֹעָה בְּעַמְקֵי
 מְצוּלוֹת יָם וְאֲנִי בְּעֶצְמִי הַחַיִּב בְּכָל זֶה אֲבָל עַל זֶה בָּאתִי לְבַקֵּשׁ
 וְלִשְׁאַל וּלְהַתְחַנֵּן מִלְּפָנֶיךָ, ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי, שֶׁתְּחַנְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ
 לְבַל אֶתְיָה חַיִּב עוֹד וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תַּעֲשֶׂה אוֹתִי זָכַאי וְלֹא חַיִּב:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תע - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צמד מספרי רבנו יהיה תיקון לכ"ל" - חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

תקיא: רחם עלי ברחמיך ועזר לי מעתה לקדש את מחשבותי תמיד כי אף-על-פי שכל מחי מלא ערבובים ובלבולים הרבה מאד ועולים על מחשבותי הרהורים רעים ומחשבות זרות ושכליות חיצוניים הרבה מאד אף-על-פי-כן עדין יש לי תקוה להנצל מהם בכחך הגדול, לגרשם ולסלקם מעלי ומעל גבולי מעתה ועד עולם על כן באתי לפרש שיחתי, ולשטח פפי לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי כי אתה טוב ומטיב לכל ומלא רחמים אמתיים וחסדים עצומים בכל עת ובכל שעה ובכל רגע חום וחמל עלי והיה עמי תמיד ועזרני ושמרני לקדש את מחשבותי וחקמתי תמיד ואזכה לאחז ולתפם את מוחי ודעתי ומחשבותי, ולא אניח לכנם במחשבותי שום חכמה חיצונה ושום מחשבה חיצונה כלל ואזכה לגער בהם ולגרשם מעלי ומעל גבולי, ולהפיח דעתי מהם לגמרי, כמו שכתוב: "גער חית קנה", באפן שאזכה לסלקם ולשברם ולבטלם ממני ב בטול גמור מעתה ועד עולם ואזכה לקנה חכמה קנה בינה דקדשה:

תקיב: ותעזרני ותושיעני שאזכה לשוב מהרה למקור אשר נחצבתי משם ותשיב נפשי ורוחי ונשמתי אל מקום אשר היה שם אהלה בתחלה, אל המנוחה ואל הנחלה, לאתר דאתנטילת מתמן, שהיא חכמה עלאה דקדשה, אשר נחצבנו כמו שכתוב: "כלם בחכמה עשית" ותזכני שלא אשתמש בשכלי בשום דבר ועסק כלל, לא בשום חכמה חיצונה ולא בשום מחשבה חיצונה כלל כי אם בהתבוננות עבודת השם יתברך בקדשה ובטהרה גדולה באמת ובאמונה שלמה ויהיה שכלי הולך וגדל ואזכה לקדש את שכלי תמיד, ולהוסיף חכמה ובינה ודעת בקדשה גדולה בכל יום ויום ובכל עת ועת ואזכה תמיד לצאת ולעלות

ממחין דקטנות למחין דגדלות, בקדשה גדולה, באמת ובאמונה
ברצונך הטוב ואזכה להשיג בכל פעם השגת עבודתך באמת
במדרגה גבוהה יותר ובקדשה וטהרה יתרה עד שאזכה להיות
ברצונך הטוב באמת: